

8. Вихованець І.Р. Граматика української мови: синтаксис. К.: Либідь, 1993. 368 с.
9. Вихованець І.Р. Теоретична морфологія української мови. К.: Пульсари, 2004. 398 с.
10. Городенська К.Г. Дери́вація синтаксичних одиниць. К.: Наукова думка, 1991. 192 с.
11. Загнітко А.П. Теоретична грамати́ка сучасної української мови. Морфологія. Синтаксис. Донецьк: ДонДУ, 2011. 991 с.
12. Костусяк Н.М., Межов О.Г. Семантико-граматичні ознаки адресатної синтаксеми в сучасній українській мові. Культура народів Причорномор'я. 2007. № 110. Т. 1. С. 275–279.
13. Костусяк Н.М. Семантико-синтаксичні, формально-синтаксичні та комунікативні ознаки кличного відмінка іменників. Вісник Харківського національного університету ім. В.Н. Каразіна. Серія: Філологія. 2010. № 910. Вип. 60. Ч. 1. С. 548–553.
14. Костусяк Н.М. Адресатна синтаксична одиниця на тлі міжрівневої взаємодії. Науковий вісник Волинського національного університету ім. Лесі Українки. 2011. № 1. Філологічні науки. Мовознавство. С. 63–68.
15. Костусяк Н.М. Структура міжрівневих категорій сучасної української мови. Луцьк: ВНУ, 2012. 452 с.
16. Масицька Т.Є. Речення як багатоаспектна синтаксична одиниця. Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 10. 2013. Вип. 10. С. 169–174.
17. Межов О.Г. Специфіка адресатно-суб'єктної синтаксеми в сучасній українській мові. Волинь філологічна: текст і контекст. Луцьк, 2012. Вип. 14. С. 144–150.
18. Межов О.Г. Функційне навантаження вокативів у поетичних творах Василя Стуса. Наукові записки НУ «Острозька академія». Серія: Філологічна. 2014. Вип. 44. С. 178–181.
19. Мірченко М.В. Структура синтаксичних категорій. Луцьк: РВВ «Вежа», 2004. 393 с.
20. Скаб М.С. Ще раз про семантико-синтаксичну варіантність вокатива в українській мові. Лінгвістичні студії. Донецьк: ДонНУ, 2007. Випуск 15. С. 325–330.
21. Теньер Л. Основы структурного синтаксиса. М.: Прогресс, 1988. 656 с.

УДК 372.811.161

ПРЕДМЕТНА ФОНОСТИЛІСТИЧНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ УЧИТЕЛЯ-ФІЛОЛОГА

TEACHER-PHILOLOGISTS' SUBJECT PHONOSTYLISTICS COMPETENCE

Руда Г.С.,

*аспірант кафедри української мови, літератури та методики викладання
Глухівського національного педагогічного університету імені Олександра Довженка*

Статтю присвячено проблемі формування професійної компетентності учителя-філолога, в ієрархічній структурі якої визначено фоностилїстичну компетентність як складник предметної українськомовної компетентності фахівця-словесника. Доведено, що предметну фоностилїстичну компетентність філолога варто розглядати як готовність і здатність застосувати фоностилїстичну компетенцію в професійній діяльності з урахуванням освітніх вимог і запитів суспільства до формування комунікативної особистості учня.

Ключові слова: компетенція, компетентність, професійна компетентність учителя-філолога, предметна компетенція, предметна компетентність, предметна компетентність з української мови вчителя-словесника, фоностилїстична предметна компетенція вчителя-словесника, фоностилїстична предметна компетентність учителя-словесника.

Статья посвящена проблеме формирования профессиональной компетентности учителя-филолога, в иерархической структуре которой определена фоностилїстическая компетентность как составляющая предметной украинскоязычной компетентности словесника. Доказано, что предметную фоностилїстическую компетентность филолога следует рассматривать как готовность и способность применить фоностилїстическую компетенцию в профессиональной деятельности с учетом образовательных требований и запросов общества к формированию коммуникативной личности ученика.

Ключевые слова: компетенция, компетентность, профессиональная компетентность учителя-филолога, предметная компетенция, предметная компетентность, предметная компетентность по украинскому языку учителя-словесника, фоностилїстическая предметная компетенция учителя-словесника, фоностилїстическая предметная компетентность учителя-словесника.

The article deals with the problem of teacher-philologist's forming the professional competence. A phonostylistics competence as a component of teacher-philologist's subject Ukrainian-language competence is analyzed. It is proved that the subject phonostylistics competence of the philologist is the readiness and ability to apply phonostylistics knowledge and skills during its professional activity according to the educational requirements and demands of society to the student's forming communicative personality.

Key words: competence, professional competence of the teacher-philologist, subject competence, subject Ukrainian-language competence of the teacher- philologist, subject phonostylistics competence of the teacher-philologist.

Постановка проблеми. Піднесення рівня мовно-мовленнєвої здатності суспільства, озброєння молоді знаннями стилістичного потенціалу рідної мови, виховання шанобливого ставлення до слова як носія інформації, засобу розвитку культури й духовності народу – провідні завдання мовної освіти, виконання яких насамперед стосуються учителів-філологів. З огляду на це питання формування високоосвічених, інтелектуально розвинених, мовно грамотних фахівців із високим рівнем комунікативної компетентності є актуальним у теоретичній і практичній підготовці майбутніх учителів-словесників.

Ідеться про таку зорієнтованість освіти, і мовної зокрема, що ґрунтується на компетентнісному підході, реалізація якого передбачає набуття студентами необхідних ключових, загальнопрофесійних, спеціальних компетентностей, необхідних для провадження діяльності за певною спеціальністю чи в галузі знань, а також готовності й здатності застосування їх у навчальній сфері та за її межами. За такого підходу показником ефективності навчання студента виступає рівень сформованості його професійної компетентності.

Сьогодні компетентнісне спрямування освіти визначають нормативно-правові джерела, зокрема Державні стандарти початкової загальної освіти, базової й повної загальної середньої освіти, Закон України «Про освіту», Концепція Нової української школи, що вимагає достеменних фундаментальних досліджень сутності, особливостей упровадження компетентнісного підходу до формування змісту початкової, середньої та вищої вітчизняної освіти.

Підготовка висококваліфікованого вчителя-філолога зумовлює необхідність вивчення й наукового узагальнення такого поняття, як професійна компетентність майбутнього словесника, її ієрархічної структурної наповнюваності, одним зі складників якої є фахова предметна компетентність.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Світова наука акумулювала значний теоретико-емпіричний матеріал у площині дослідження компетентнісного підходу, вагомими з-поміж яких є праці філософів, психологів, дидактів, лінгводидактів. Основні методологічні й теоре-

тичні положення впровадження означеного підходу в систему освіти висвітлено в працях українських (З.П. Бакум, Н.М. Бібік, Н.А. Глузман, О.М. Горошкіна, Н.Б. Голуб, К.Я. Климова, В.В. Крижко, І.А. Кучеренко, О.І. Локшина, В.І. Луговий, Л.І. Мамчур, О.В. Овчарук, С.А. Омельчук, М.І. Пентиліук, О.І. Пометун, І.В. Родигіна, О.Я. Савченко, О.М. Семенов, С.Е. Трубочева, Г.О. Фрейман, Л.Л. Хоружа й ін.) і зарубіжних учених (В.І. Байденко, Ю.В. Варданян, Е.Ф. Зеєр, І.О. Зимня, Г.І. Ібрагімов, О.А. Орлов, Дж. Равен, А.В. Хуторський, С.Є. Шишов, У. Бек, А. Брунер, Д. Валь, Ф. Вайнерт, Е. Кліме, Х. Кнауф, Ф. Фрідріх Д. Хегер та ін.).

Проте, незважаючи на низку ґрунтовних досліджень, має місце неоднозначність і неузгодженість науково-практичних підходів у поглядах на проблему компетентнісного навчання. Актуальними є положення про встановлення єдності й сутності категорійно-понятійного апарату й положень такого підходу (диференціація понять «компетенція» і «компетентність», встановлення ієрархії компетентностей, розмежування їх на різних етапах здобування освіти (початкова школа, основна, старша й вища) (за Н.Б. Голуб)); визначення особливостей, сутнісних характеристик, структурних елементів, механізмів формування кожної компетенції й компетентностей відповідно до їх ієрархії; розроблення критеріїв оцінювання навчальних досягнень учасників освітнього процесу в умовах компетентнісного навчання з метою вимірювання рівня сформованості тієї чи іншої компетентності; з'ясування змісту, місця й значення компетентнісного підходу в процесі навчання студентів, зосібна філологів, в оволодінні ними професійною мовною компетенцією й компетентністю; визначення компетентнісного потенціалу навчальних предметів; детальне дослідження предметної компетентності з української мови в закладах загальної середньої освіти й предметної професійної українськомовної компетентності майбутніх словесників у закладах вищої освіти.

У рамках нашої розвідки вивчення й наукового обґрунтування потребує визначення місця предметної компетентності з фоностилістики вчителя-філолога як одного зі складників його професійної компетентності.

Проблема формування та розвитку професійної компетентності вчителів української мови та літератури, окремих їх компетенцій простежується в працях О.М. Семеног, В.В. Сидоренко, Л.В. Коваленко, В.О. Коваль, Л.Г. Бабенко, Ю.К. Картавої, В.Л. Крищук, Н.О. Задорожної; І.В. Барабаш (мовно-літературна компетентність майбутніх учителів-філологів), М.І. Пентилуок (мовленнєва компетенція студентів-філологів), Л.Ю. Сімоненко (методична компетентність майбутніх учителів української мови), Т.В. Сімоненко (професійна мовнокомунікативна компетенція студентів філологічних факультетів), В.І. Шуляра (конструкторсько-технологічна компетентність учителя-філолога), Т.М. Пушкар (соціально-комунікативні компетенції в системі професійних компетенцій майбутнього вчителя-філолога), О.А. Кучерявої (дискурсивна компетенція студентів філологічних факультетів), Г.А. Дегтярьової, А.О. Лановенко (інформаційно-комунікаційна компетентність учителя-філолога), С.І. Корнієнко (лінгвістична компетентність).

Питання щодо фоностилїстичного аспекту як засобу підвищення мовної культури учнів і студентів простежуються в працях З.П. Бакум, І.К. Білодіда, Н.І. Босак, Г.О. Глазкової, Г.П. Кузнецової, Н.І. Тоцької; формування фоностилїстичної компетенції вчителя іноземної мови знаходимо в І.І. Головчанської. Проте не простежуються спроби визначення шляхів реалізації та формування фоностилїстичної компетентності майбутнього вчителя української мови й літератури, що сприятиме успішному провадженню його подальшої професійної діяльності під час вивчення функціонально-стилїстичних особливостей звукового оформлення мовлення.

Постановка завдання. Метою нашого дослідження є визначення особливостей змісту фоностилїстичної предметної компетентності вчителя-словесника як підгрунтя предметної українськомовної компетентності.

Виклад основного матеріалу. Компетентнісний підхід передбачає набуття учнями, студентами знань, умінь і навичок вільного володіння мовою як інструментарієм мислення й комунікації, а в кінцевому результаті – формує мовну особистість [4, с. 56]. В основі означеного підходу лежать поняття «компетенція» і «компетентність», тлумачення яких за час становлення набуло двовекторного спрямування – ототожнення та розмежування (компетенція – складник компетентності, компетенція реалізується в компетентності, компетентність є результатом набуття компетенцій, співвідносяться як загальне й кон-

кретне). Безперечно, доцільним є розмежування цих понять, що підтверджують численні філософські, психологічні, педагогічні, дидактичні, лінгводидактичні та методичні дослідження.

З огляду на наявний в освітньому вимірі лексико-семантичний аналіз з урахуванням порівняльно-зіставного, аналітичного, функціонального, операційного підходів до пояснення значень слів «компетенція» і «компетентність», ми погоджуємося з таким тлумаченням термінів: *компетенція* – це стандартне, нормативне поняття; загальна соціальна норма, взірць; сформульовані й визначені правила; сукупність знань, умінь і навичок, якими особистість повинна оволодіти відповідно до чинної програми, освітніх цілей і завдань; *компетентність* – особистісний результат навчальної діяльності; практичний досвід успішного використання відповідних знань і умінь у різних життєвих ситуаціях; індивідуальний досвід реалізації набутих компетенцій; показник того, що особистість змогла реалізувати в дії накопичений багаж знань і умінь для досягнення бажаного результату; дієвість застосування здобутих знань і умінь особистості відповідно до визначених освітніх стандартів; досвід ефективної діяльності в межах певної компетенції (у певній сфері) [4, с. 63].

Для практичного запровадження компетентнісного підходу в освітньому процесі необхідне визначення ієрархічної структури системи компетентностей, оскільки знання й дотримання якої, на думку Н.Б. Голуб, «регулює наступність і перспективність формування компетентностей на всіх рівнях здобування освіти» [1].

Дослідники зосереджують увагу на тому, що в закладах загальної середньої освіти мають місце ключові (надпредметні чи метапредметні), міжпредметні/галузеві (загальнопредметні чи загальногалузеві) і предметні, а у вищій школі – базові, загальнопрофесійні й спеціальні (специфічні, вузькопрофесійні) компетентності.

Фахова підготовка вчителя-словесника передбачає формування комплексу професійних компетентностей, з-поміж яких провідною виступає мовна (лінгвістична) компетентність (у структурі загальнопрофесійних згідно з ієрархією), відповідно до якої філолог має володіти знаннями про систему мови, правила функціонування одиниць мови в мовленні й здатність за допомогою цієї системи розуміти чужі думки й висловлювати власні судження в усній і письмовій формі.

Лінгвістична (мовна) компетентність учителя української мови – це володіння знаннями про систему мови, правила функціонування оди-

ниць мови в мовленні й здатність за допомогою цієї системи розуміти чужі думки й висловлювати власні судження в усній і письмовій формі; «уміння оперувати цими знаннями в процесі професійної діяльності: аналізувати, зіставляти, групувати факти мови, використовувати методи відповідного лінгвістичного опису» [6, с. 63]. Таке тлумачення компетентності демонструє два підходи до визначення її змісту – сукупність знань і розвиток мовної здатності. Перший демонструє усвідомлення мовних норм (фонетичних, граматичних, лексичних, орфоепічних), які є структурними компонентами мовної компетентності, що відповідають рівням і підрівням системи мови: фонетичний, лексичний, граматичний (за М.О. Орап) [5].

Отже, лінгвістична (мовна) компетентність містить знання базових мовознавчих понять, основних відомостей із різних розділів мовознавства, що передбачені навчальною програмою з української мови; базові фонетичні, орфоепічні, лексичні, орфографічні, граматичні, стилістичні вміння; усвідомлення зображувально-виражальних можливостей рідної мови; базові знання зі стилістики тексту. За таких умов формується предметна професійна компетентність словесника, під якою розуміємо наявність професійних знань у системі лінгвістичних і лінгвометодичних дисциплін, а також уміння застосовувати їх у процесі комунікації та в професійній діяльності.

Зважаючи на це, складником професійної мовної компетентності учителя-філолога є фоностилестична компетентність, володіння якою сприятиме формуванню предметної фоностилестичної компетентності учнів як підгрунтя предметної українськомовної компетентності. Ми дотримуємося такої думки, спираючись на дослідження в галузі фоностилестики, відповідно до яких сегментна й супрасегментна фоностилестика об'єднує всі рівні мовної системи й структури.

З огляду на вищезазначене науково-методичного пояснення потребують поняття «предметна компетенція», «предметна компетентність», «предметна компетентність з української мови вчителя-словесника», «фоностилестична предметна компетенція вчителя-словесника», «фоностилестична предметна компетентність учителя-словесника».

У Держстандартах як початкової, так і базової загальної середньої освіти предметна компетенція трактується як сукупність знань, умінь і характерних рис у межах змісту конкретного предмета, необхідних для виконання учнями певних дій із метою розв'язання навчальних проблем, задач,

ситуацій, а предметна (галузева) компетентність – як набутий учнями в процесі навчання досвід специфічної для певного предмета діяльності, пов'язаної із засвоєнням, розумінням і застосуванням нових знань [3]. Окрім змістовного й процесуального компонентів, досліджувані поняття охоплюють мотиваційний, ціннісний складники, що передбачає виконання певних дій через власне ставлення й оцінювання.

Якщо говорити про предметну компетентність з української мови, то, на думку Н.Б. Голуб, важливо сформулювати ціннісне ставлення до державної мови, домогтися усвідомлення важливості її як засобу ідентифікації мовця з українським народом, нацією, як культурологічного чинника, зацікавити процесом набуття досвіду спілкування українською мовою [2].

Необхідно зазначити, що в ієрархії компетентностей предметні посідають провідне місце у формуванні ключових і міжпредметних компетентностей (ключова формується на міжпредметному рівні шляхом оволодіння предметною компетентністю, тобто спеціальнопредметні компетентності є стадіями, рівнями набуття загальнопредметних, а останні – базових).

У цьому разі можемо стверджувати, що предметна компетентність з української мови вчителя-словесника є наскрізною у формуванні загальнопредметної компетентності з української мови учня протягом навчання в середній школі, а отже, і таких ключових, як вільне володіння державною мовою та здатність спілкуватися нею, передбачених Законом України «Про освіту». Визначаємо сутність означеного поняття, спираючись на визначення Г.П. Кузнецової.

Предметна компетентність з української мови майбутнього учителя-філолога – це логічно усвідомлені й практично спрямовані знання системи й структури української мови, уміння доцільно послуговуватися її мовними виражальними засобами в усіх видах мовленнєвої діяльності відповідно до мети й ситуації, продукувати мовно довершені тексти різних типів, стилів і жанрів; обирати й застосовувати вдалі комунікативні стратегії для досягнення життєвих цілей, лінгводидактично й комунікативно обґрунтовані сучасні освітні методи, технології, прийоми, засоби навчання мови в закладах загальної середньої освіти; надихати учнів на творчість, критичне мислення, розуміння мови як державотворчого чинника, засобу ідентифікації з українським народом, нацією; сприяти формуванню національно свідомого ставлення до мови, що виражається в прагненні та вмінні спілкуватися рідною мовою в

різних життєвих ситуаціях, відстоюванні пріоритету української мови в державі, здатності берегти й розвивати мовні традиції, мовний етикет.

Підґрунтям предметної українськомовної компетентності є фоностилістична компетентність. Треба зазначити, що фоностилістика є одним із перспективних напрямів лінгвістичних учень, перед якою виникає низка проблем, розв'язання яких стане підставою виділення її як самостійної науки з власним категоріально-понятійним апаратом дослідження, проблематикою. Таким чином, фоностилістика набуває статусу окремої мовознавчої дисципліни, що дає можливість виокремити поняття «фоностилістична предметна компетентність і компетентність».

Отже, зопертям дослідження Г.П. Кузнецової, визначаємо дефініцію **фоностилістична компетентність** майбутнього учителя-словесника, що передбачає наявність таких складників:

1) опанування студентами теоретичними знаннями з розділу фонетики (знання про звуки/фонему/алофони, класифікація звуків української мови, артикуляційна характеристика голосних і приголосних звуків, комбінаторні й позиційні модифікації голосних/приголосних звуків, історичні чергування, складоподіл, фонетична норма, фонетична й фонематична транскрипції, фонологічна система, орфоєпія, інтонація, ритмомелодика, мовний такт) (за Г.П. Кузнецовою); із фоностилістики (стилістика, стилі мови й мовлення, фоностилістика, сегментна й суперсегментна (просодична) фоностилістика, предмет, об'єкт, проблематика фоностилістики як науки, фонопоетика, фоносемантика, фонотип, фоностиль, фонетична варіативність і фонетична варіантність, фоноваріант (фоностилема), фоностема, фоностилістичні засоби й прийоми організації мовлення сегментного й суперсегментного (просодичного) рівнів (частота вживання фонем у текстах різних стилів, їх сполучуваність і співвідношення; повтори (звукові, словесні, фразові); фігури уникнення; рима; ритміко-інтонаційні властивості; звуконаслідування; засоби милозвучності української мови; какофонія); екстралінгвістичні фактори, видозміни фонетичних одиниць, зумовлені й передбачувані умовами, ситуаціями й контекстами їх реалізацій; стилістичне використання наголосу; сучасні тенденції у вимові сегментних одиниць і особливості просодичного оформлення різних типів висловлювання; особливості фонетичного оформлення різних стилів мовлення); теорії походження мови (біологічні, соціальні, кінетичні, кінетично-звукові, звукові тощо) і процесів породження мовлення; витоків фоностилістичного вчення (Месопотамія, Давній Єгипет, Китай, Стародавня Індія, Давня Греція, Середні віки й епоха Ренесансу, часи Просвітництва) і його сучасний стан дослідження;

2) формування фоностилістичних умінь і навичок: правильно оформлювати власне висловлювання згідно з нормами вимови сучасної української мови; уміти впливати на співрозмовника засобами фонетичного оформлення мовлення та досягати мети спілкування; виражати своє ставлення до предмета розмови, співрозмовника й ситуації спілкування за допомогою просодичних засобів; використовувати різні варіанти вимови відповідно до стилю мовлення та ситуації спілкування; здійснювати постійний фонетичний контроль за власним мовленням; розрізняти стилі мовлення та давати їм характеристику на фоностилістичному рівні; уміти стилістично редагувати тексти; здійснювати фоностилістичний, а також повний стилістичний аналіз текстів різних стилів і жанрів;

3) власне ставлення майбутнього вчителя до предмета діяльності, володіння мовою, а також оцінювання своєї діяльності відповідно до очікуваних результатів.

Таким чином, **фоностилістична предметна компетентність** учителя української мови й літератури – це особистісний ресурс, що полягає в достатній теоретичній поінформованості, обізнаності в колі питань щодо фоностилістики як науки, фонетики й стилістики як її підґрунтя, основних понять фонетичної стилістики, витоків фоностилістичного вчення; у володінні фоностилістичними вміннями й навичками; у виявленні ціннісного ставлення чи поведінки до предмета діяльності й очікуваних результатів.

Поняття «фоностилістична предметна компетентність учителя-словесника» визначаємо, урахувавши погляди І.О. Зимньої, на які спирається і Н.Б. Голуб, досліджуючи формування предметної компетентності з української мови.

Отже, структурними компонентами компетентності є: 1) знання, які учні здобувають (теоретичний, знаннєвий компонент); 2) досвід застосування знань через вміння й навички (практичний); 3) ціннісне осмислене ставлення до змісту компетентності й об'єкта її застосування (ціннісний, ставленнєвий); 4) емоційно-вольове регулювання процесу формування й результату прояву компетентності (почуттєвий, емоційний); 5) готовність демонструвати сформовану компетентність (поведінковий) [2].

Стрижневим для фоностилістичної компетентності є професійна готовність майбутніх учителів української мови й літератури до формування фоно-

стилістичних знань, умінь і навичок в учнів, що має ґрунтуватися на власному досвіді їх застосування. Професійний складник означеної компетентності є необхідним компонентом ефективної роботи в закладах освіти, пов'язаний із демонстрацією словесником фонетичних, просодичних і функціонально-стилістичних знань, навичок і вмінь вивчення мови, їх використанням у навчально-комунікативних ситуаціях, а отже, є спроможністю студентів-філологів мобілізувати й реалізувати означені компоненти в майбутній професійній діяльності.

Фоностилістична предметна компетентність учителя-словесника – це володіння фоностилістичною компетенцією, що передбачає сукупність структурованих, взаємопов'язаних елементів: знань, умінь, ціннісного ставлення чи поведінки вчителя-філолога, які він здатен застосовувати в життєвій і професійній навчальній діяльності з метою формування фоностилістичних ЗУН учнів як підґрунтя предметної українськомовної компетентності.

Висновки. Компетентнісно орієнтована вища освіта передбачає підготовку кваліфікованого спеціаліста певного профілю, конкурентоспроможного на ринку праці, який володіє високим рівнем сформованості професійної компетентності. Процес реалізації компетентнісного підходу має на меті набуття знань, умінь і навичок, спрямованих на формування ключових, загальногалузевих (загальнопредметних) і предметних компетентностей особистості.

У професійній компетентності вчителя української мови та літератури як інтегральної особистісної якості чільне місце відводиться фаховій лінгвістичній (мовній) предметній компетентності, складником якої є фоностилістична предметна компетентність. Вважаємо, що фоностилістика як наукова дисципліна має компетентнісний потенціал, оскільки її розділи (сегментний і суперсегментний) пронизують усі рівні мовної системи й структури.

Сформованість фоностилістичної предметної компетентності характеризується високим рівнем володіння фонетичним, просодичним і функціонально-стилістичним аспектами вивчення мови, що сприятиме підвищенню культури мовлення нації, удосконаленню етики спілкування, поліпшенню якості освітнього процесу, а також гармонізації інституційних відносин.

Таким чином, фоностилістична предметна компетенція учителя-словесника – це система фоностилістичних знань, умінь і навичок, а фоностилістична предметна компетентність – це сформована особистісна характеристика фахівця, яка полягає в готовності й здатності застосовувати компетенцію з фонетичної стилістики в професійній діяльності з урахуванням освітніх вимог і запитів суспільства до формування комунікативної особистості учня.

Подальшого дослідження потребує питання психологічних умов формування предметної компетентності з фоностилістики фахівця-словесника.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Голуб Н.Б. До проблем компетентнісно орієнтованого навчання української мови в сучасних закладах. Українська мова і література в школі. 2018. № 2. С. 2–7. URL: http://lib.iitta.gov.ua/710547/1/Голуб.До_проблеми_компетентнісно-орієнтованого.pdf (дата звернення: 25.11.2018).
2. Голуб Н.Б. До проблеми предметної компетентності з української мови у закладах загальної середньої освіти. Українська мова і література в школі. 2018. № 1. С. 2–6. URL: http://lib.iitta.gov.ua/710546/1/Голуб.До_проблеми_предметної_компетентності.pdf (дата звернення: 25.11.2018).
3. Державний стандарт базової і повної загальної середньої освіти: від 23.11.2011 р. № 1392. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1392-2011-p> (дата звернення: 24.11.2018).
4. Компетентнісний підхід до навчання української мови в основній школі (матеріали круглого столу). Українська мова і література в школі. 2012. № 4. С. 51–64.
5. Орап М.О. Мовленнєва компетентність і мовленнєва діяльність сучасної молоді. URL: <http://social-science.com.ua/article/183> (дата звернення: 1.12.2018).
6. Симоненко Т.В. Мультимедія як дидактичний засіб формування мовнокомунікативної компетентності студентів філологічних факультетів. Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: Педагогіка. 2012. № 1. С. 61–66. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/NZTNP ped_2012_1_12. (дата звернення: 1.12.2018).